

Karel Gott, Divka z obrazu

Kolikrát jsem stál tam, před tím krmkem,
kde má hlava i mrz.

V myšlenkách jsem křel stárem zmkem,
jenom já a as.

Kolikrát, když slunce vstá z zítla,
ze starého rmu dvůr tv mě zmlá,
dvůr tv, jak se ukryt
v l okrov--.

ekal jsem, e d mi znamen, zbyten,
dvála se na mě trpen neten,
pesto jsem ten obraz touil
má v podkrov--.

Piel nhlé pň a obraz koupil,
snad já mě te rd.

Jen já v mě, e vbec neprohloupil
a němu spt.

Nehledm u smv němň z pltna,
tahle křsa bv u eny mló plátn,
sny, e dvku lska oiv nň pominou-ou-ou.

K obrazm snad mě lehce vplť, je zvlťn,
němohou ti zptky lsku dť s tvou vň,
mali mě tohle rouhn

jist promino-o-o-o-o-ou.

Kolikrát, když slunce vstá z zítne
pokad mě křsn dvůr tv zmtne,
němus má ani ndhern l okrov.

Něekm u tajň znamen, zbyten,
te u v mě, kde lska pramen skuten,
te u v mě, e na mě znamen odpov.

L-la-la-la, l-la-la-la-l, l-la-la,

l-la-la-la, la-la-la-l, l-la-la.

L-la-la-la, la-la-la-l, la-la-la-l.